

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΝΑΛΩΜΑΣΙΝ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Δ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐστὶν ἐπὶ τὸ ὄρ-
θόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπι-
στήμη. ΠΛΑΤΩΝ.

ΤΟΜΟΣ Α΄. — ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

Διευθυνομένου ὑπὸ Σ. Οἰκονόμου.

—
1874.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1874.

ΤΕΥΧΟΣ Ι΄.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑ

ΥΠΟ

ΕΥΘΥΡΡΗΜΟΝΟΣ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΟΥ.

Β΄.

Οί σπουδάζοντες ἔπωσδήποτε περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλότιμούμενοι ἀμέμπτως αὐτὴν νὰ γράφωσι φυλαττέσθωσαν καὶ ἀποτρεπέσθωσαν τὸ ἀνεσυρμένος καὶ τὸ προὔπελογισμένος καὶ τὸ ἐβρασμένος καὶ τὸ ἀποκεκτηγμένος καὶ τὸ καταπεπτογμένος.

Πάντων τῶν κομφῶν τούτων καὶ χαριέντων τύπων ποιεῖ.

ται χρῆσιν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων, ἔστις καίτοι πανιε-
λῶς ἄπειρος καὶ ἀσυνήθης γραμματικῆς ὦν καὶ οὐδαμῶς
φιλομαθῆς οὐδὲ μελετηρὸς τῶν εἰς γνῶσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ
συντεινόντων φρονεῖ παραδόξως πως ἔτι μόνος σχεδὸν αὐτὸς
ἀκριβοῖ (κατὰ τύχην πάντως καὶ αὐτοματισμόν!) τὴν φύσιν
ἢ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τολμᾷ δ' ἄνευ τινὸς
ἔκνου ἐν φωνῇ ἀπελεκήτῳ καὶ φλοιοῦ μεστῇ νάποφθέγγηται
μὲν ὡς ἀπὸ τρίποδος καὶ νὰ κυροῖ ἀξιωματικῶς, ὑπὸ ψευδοῦς
ἀναλογίας ἀπατώμενος καὶ τὴν νεφέλην ἀντὶ τῆς Ἥρας
λαμβάνων, λέξεις τοῦ πονηροῦ κόμματος, ἅς κατὰ πάντα
τρόπον ἀποστρέφεται καὶ ἀποπτύει ἢ ἀκραιφνῆς καὶ ἄδολος
τῶν Ἑλλήνων συνήθεια, νὰ ἐλέγχῃ δὲ προπετῶς καὶ διασιλ-
λαίνῃ κακοήθως, εὐλυτον αἰείποτ' εἰς λοιδορίας καὶ βλασφη-
μίας ἔχων τὸ στόμα, λίαν εὐδοκίμους ἄνδρας μετὰ πλείστου
πόνου καὶ συντονίας ἐν τοῖς λόγοις γεγυμνασμένους, περὶ οὓς
οὐχὶ ὁ σμαὶ ἀλλὰ κατοχαὶ ἀληθῶς τῶν γραμμάτων ὑπάρ-
χουσιν.

Ἄν ὁ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς γλώσσης πομπικῶς ὀχού-
μενος καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἀνεμιαίων θεωριῶν ἀλαζονικῶς
σεμνολογούμενος μὴ κατεσοβαρεύετο τῆς πολυτιμότητος καὶ
πολυωφελοῦς γραμματικῆς, ἀλλὰ σεβαστικῶς πρὸς αὐτὴν
διέκειτο καὶ τὴν προσήκουσαν περὶ τὰ παραγγέλματα αὐτῆς
σπουδὴν ἐποιεῖτο¹, πολλῆς μὲν κορύζης θὰ ἦτο ἀπηλλαγμέ-
νος καὶ ἐρρωμενέστερος τὴν διάνοιαν ἐκ στερρᾶς τροφῆς καθε-
στῶς ἦττον ἴσως ταῖς τ' ἀνεμώναις τῶν λόγων θὰ ἠσμέ-
νιζε καὶ περὶ τοὺς κύκλους καὶ τὰς ἀηδόνας θὰ ἐπτοεῖτο, θὰ
ἠπίστατο δ' ὀπωσδήποτε τὰ τῆς κοινοτέρας καὶ χρειωδεστέ-

1 «Ὅτι μὲν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα πρέπει νὰ ᾔνε τὸ κυριώτατον σπού-
δασμα τῆς μαθητευομένης ἑλληνικῆς νεολαίας, ἡ δὲ ἑλληνικὴ γραμματικὴ
τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτατον τῆς τοιαύτης σπουδῆς ὄργανον, τοῦτο εἶνε
ἀλήθεια, ἣν οὐδεὶς ὁ μὴ συναισθανόμενος καὶ συνομολογῶν» ΒΕΡΝΑΡ-
ΔΑΚΗΣ ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἑλλην. γραμματικῆς σελ. γ'.

ρας τεχνολογίας καὶ θὰ κατενόει ὡς τὰ πολλὰ τίνα μὲν τὰ γνήσια καὶ πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα ἀπηκριβωμένα, τίνα δὲ τὰ κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, δὲν θὰ ἔγραφε δὲ οὔτε «ἀνεσυρμένας ἔχουσα τὰς χειρίδας (Γρ. χειρίδας) τοῦ ἐνδύματός της» ἀντὶ τοῦ ἀνασεσυρμένας οὔτε «πέραν τοῦ προὔπελογισμένου χρόνου» ἀντὶ τοῦ προὔπολελογισμένου (Βαλεντίν. σελ. 5 καὶ σελ. 159) οὔτε «έβρασμένων δερμάτων» ἀντὶ τοῦ βεβρασμένων οὔτε «ἐκπεπτωκῶς καὶ πάντῃ ἀποκεκτηνημένος πληθυσμός» ἀντὶ τοῦ ἀπεκτηνημένος οὔτε «ἀνεπτέρου τοὺς καταπεπτοημένους» ἀντὶ τοῦ κατεπτοημένους (Βαρθόλδ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 391. σελ. 466 καὶ σελ. 383) οὔτ' ἄλλα μυρία πλημμελῆ καὶ ἀσύστατα ἢ τερατώδη καὶ ἔκφυλα ἢ ἀδόκιμα καθόλου καὶ τῇ τῶν πεπαιδευμένων γλώσση ἀνάρμοστα, ὧν οὐκ ὀλίγα θὰ ἐπεξέλθωμεν ἐν ἰδίοις κεφαλαίοις.

Ὁ μέγας καὶ πολυῦμνητος τῶν Γραικύλων διδάσκαλος, ὁ πάσης ἐπιστήμης καὶ ἐμμελοῦς καὶ ἐλευθερίου διατριβῆς εἰσηγητῆς γενόμενος εἰς τὰς νέας Ἀθήνας καὶ ἐπασκήσας ἐν αὐταῖς καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην, ἀντεπικρίνων τὸν μακαρίτην Μαυροφρύδην ἐν τῷ δωδεκάτῳ τόμῳ τῆς Νέας Πανδώρας γράφει (σελ. 92) τὰ ἀστειότατα καὶ γλαφυρώτατα ταῦτα:

Ἐν σελ. 52 τοῦ Φιλίς. ἀναγινώσκομεν «τὸ στεφανηφόρον δηλοῖ σταθμὸν ἐπεσημασμένον». Εὐσεβῶς καὶ ταπεινῶς παρατηροῦμεν εἰς τὸν γράψαντα ὅτι ὁ παρακείμενος τοῦ: ἐπισημαίνομαι εἶναι ἐπισημασμένος, ὄχι ἐπεσημασμένος· διότι εἰ ἀντὶ ἀναδιπλασιασμοῦ λαμβάνουσιν ὄχι τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ σ ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῶν διπλῶν (Γρ.: ἀλλὰ μόνον ΤΑ ἀπὸ τῶν διπλῶν) ζ, ξ, ψ, καὶ τοῦ ρ. Τοῦτο λέγομεν διότι προφανῶς ὁ γράψας δὲν ἐσκόπευε πρὸς σχηματίσθαι τὸν παρακείμενον κατὰ τὴν νεωτέραν (ἐπισημασμένος), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν, διότι ἀλλῶς δὲν θὰ

ἔγραφε μὲ ἀύξεισιν συλλαβικὴν τὸν παρακείμενον. Δόξα σοι, θεέ μου! Τὸ ἤλπιζες, ὦ Πανδώρα, ὅτι ἔμελλές ποτε νὰ καταντήσης νὰ διδάσκησιν καὶ τὸ βῆτα ἄλφα βᾶ τῆς Γραμματικῆς; Ἔχε χάριν τῆς προόδου ταύτης εἰς τὸν Κ. Μαυροφρύδην.

βδελυγμία μ' ἔχει

πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

Τὸ ἐν τῷ Φιλίστορι ἐπεισημασμένον, περὶ οὗ ὁ φορτικώτατος οὗτος καὶ ἀηδέστατος λόγος γίνεται, ἔγραψεν ὁ ἀξιόλογος καὶ σεβαστὸς καθηγητῆς Στέφανος Κουμανούδης, ὅστις

ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθεῖται ψόγον.

Ἄν δ' ὁ τὸν παρακείμενον ἐνὸς ῥήματος πλημμελῶς σχηματίζας πικρῶς οὕτω καὶ σκληρῶς ἐλέγχηται διὰ λόγου σκαιοῦ καὶ ἀμούσου, πόσης μομφῆς καὶ ἐπιτιμῆσεως ἄξιος εἶνε ὁ εἰπὼν ἀνεσυρμένως καὶ προὑπελογισμένου καὶ ἐβρασμένον καὶ ἀποκεκτηνωμένος καὶ καταπεπτοημένους; Καὶ αὐτὸς δ' ὁ τετυφωμένος Γόης ὁ λίαν δυσφορῶν καὶ δεινοπαθῶν ἐπὶ τῇ ταπεινώσει τῆς ὑψηλῆς καὶ σεμνῆς Πανδώρας, ἀναγκαζομένης ἔνεκα τοῦ δύσνου καὶ ὀψιμαθοῦς¹

¹ Ἐν σελ. 20 τοῦ δωδεκάτου τόμου τῆς Πανδώρας γράφει ὁ Γόης «Εὐτυχῶς ἢ σήμερον σπουδάζουσα νεολαία οὔτε δύσνους εἶναι οὔτε ὀψιμαθῆς», ὁποῖος δηλ. ὁ Μαυροφρύδης. Ἀλλὰ παρὰ τίνι τῶν Ἑλλήνων κεῖται τὸ δύσνους ἐφ' ἧς μεταχειρίζεται αὐτὸ σημασίας ὁ ἀμαθέστατος οὗτος καὶ ἰταμώτατος ἀνθρωπίσκος; Οὐδέν ἄλλο ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐμφαίνει τὸ δύσνους καὶ κακόνους ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ εὖνους, οἷον εὖνους τινί (ἤγουν εὐμενῆς τινί) καὶ δύσνους ἢ κακόνους τινί (τουτέστι δυσμενῆς τινί), εὖνοια (ἤτοι εὐμένεια) καὶ δύσνοια ἢ κακόνοια (δηλ. δυσμένεια. Πολυδ. Ε', 116), εὖνως ἔχω (διάκειμαι) τινί (πρὸς τινα) καὶ δύσνως ἢ κακόνως ἔχω κτέ. (Πολυδ. Ε', 115). Πρβ. καὶ εὐδαίμων καὶ δυσδαίμων-κακοδαίμων, εὐτυχῆς (εὐτυχῶ) καὶ δυστυχῆς (δυστυχῶ)-κακοτυχῆς (κακοτυχῶ. Θουκ. Β', 60: κακοτυχῶν. Ἴδε Πολυδ. Γ', 99), εὖποτμος καὶ δύσποτμος-κακόποτμος, εὖβουλος καὶ ὀσβουλος-κακόβουλος, κτλ. Παρὰ Πολυδεύκει Δ', 11 (σελ. 145 Βεκκ.) «φρόνιμος, συνετός, εὖνους (ὁ γὰρ νοτήμων ποιητικόν), δεξιός,

Μαυροφρύδου να διδάσκη τὸ βῆτα ἄλφα βᾶ τῆς γραμματικῆς, οὐ μόνον χάριστ' ἀποφαίνεται ὅτι «ε ἀντὶ ἀναδιπλασιασμοῦ λαμβάνουσιν (ἐν τῷ παρακειμένῳ) ὅχι τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ σ ἀλλὰ **MONON** τὰ ἀπὸ τῶν διπλῶν ζ, ξ, ψ καὶ τοῦ ρ», ἀγνοῶν κανόνα τῆς γραμματικῆς καὶ τοῖς νηπίοις γνωστότατον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρακείμενον τοῦ ἀποκρυσταλλοῦσθαι μετὰ μόνης τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως ἐκφέρει λέγων ἐν τῷ προλόγῳ τῆς βορβορωδεστάτης γραμματικῆς (σελ. κη') «ὡς τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους στερεὸν καὶ ἀπεκρυστάλλωμένον». Ὡς τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Σ ῥήματα λαμβάνουσιν ἐν τῷ παρακειμένῳ ἀναδιπλασιασμόν, σοφώτατε Γόης, οὕτω καὶ τὰ ἔχοντα ἐν ἀρχῇ ΚΡ. Ἴνα δὲ μὴ περὶ τοῦ πράγματος ἀμφιβάλλῃς, ἀκουσον τὰ ἐν τῇ γραμματικῇ σου (σελ. 90-91) γεγραμμένα:

Ἵταν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ ἐνεστῶτος ᾗνε σύμφωνον ἀπλοῦν ἢ δύο σύμφωνα¹, τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον τὸ δὲ δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως ἐν ἀρχῇ τοῦ παρακειμένου², καὶ ἡ ἐπανάλη-

εῦμαθῆς» γραπτέον ἔννοους. Ἡ τοῦ δύσνου εἰς χρῆσιν ἀντὶ τοῦ δημῶδους βαρυκέφαλος καὶ τοῦ ἀγροικοτέρου χονδροκέφαλος (χοντροκ.) εἶνε ὅλως ἔκφυλος καὶ ἀνελληνιστος. Τὸ χονδροκέφαλος ἰσοδυναμεῖ προφανῶς τῷ παχὺς τὸν νοῦν (παχύνους). Πρβ. καὶ παχύδερμος. Γνωστὸν δ' ὑπάρχει τὸ τοῦ Ἡσαίου «ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου κτέ.» (5', 40). Ἔχει δ' οὐκ ὀλίγα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, δι' ὧν δύναται τις νὰ παραστήσῃ καθόλου τὸν βαρυκέφαλον ἢ τὸν χονδροκέφαλον, οἶον ἀφυής, νωθρός, βραδύς (τὸν νοῦν, τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν), ἀμβλύς (τὸν νοῦν), κτλ. κτλ. Τὸ βαρυκέφαλος δὲν εἶνε ὅλως νέα λέξις. Εὐρίσκειται δὲ καὶ βαρυεγκέφαλος παρὰ Πλουτάρχῳ. Πρβ. καὶ βαρυκάρδιος, βαρὺς τῇ καρδίᾳ. Ἐν τῷ Ἱστορικῷ Συντίπῳ τοῦ Φιλοσόφου σελ. 91 Τεῦβν. ἀναγινώσκειται «τὸν δὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἄνθρωπον ἀγνωστον καὶ ἄφρονα παντελῶς ὀνομάζειν πρέπει, ἀλλ' οὐδαμῶς καλόνου καὶ γνωστικόν».

¹ Ἵταν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα ᾗνε δύο σύμφωνα!

² Τουτέστιν: ἐπαναλαμβανομένης τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ἐπανα-

ψις αὕτη ὀνομάζεται ἀναδιπλασιασμός, οἷον: λύω λέ-λυκα, τύπτω τέ-τυφα, γράφω γέ-γραφα, κλέπτω κέ-κλοφα, κρατῶ κε-κράτηκα, πνέω πέ-πνευκα¹.—ΣΗΜ. Ἐξαίρουνται τοῦ ἀνωτέρω κανόνος τὰ ἀπὸ γν γλ καὶ βλ ἀρχόμενα ῥήματα, τὰ ὅποια συνήθως δὲν ἀναδιπλασιάζονται, οἷον: γνωρίζω ἐ-γνώρισμαι, κατα-γλωττίζω κατ-ε-γλώττισμαι, βλαστάνω ἐ-βλάστηκα. Ἄλλ' εὕρηνται μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τὰ (Γρ. τὸ): βέβλαμμαι, βεβλασφήμηκε, διαγεγλυμμένος, κλπ.

Τίς ὁμῶς τῶν Ἑλλήνων ἐν πεζῷ ἢ ἐμμέτρῳ λόγῳ ἐποίησατό ποτε χρῆσιν τοῦ παρακειμένου τέτυφα; Δὲν εἶνε αἰσχρὸν, μᾶλλον δ' αἰσχιστον, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις νὰ μνημονεύηται ὑπὸ γραμματικοῦ ὡς παράδειγμα παρακειμένου τύπος νόθος καὶ παράσημος, πλείστων ἄλλων προχείρων ὑπαρχόντων γνησίων καὶ ἀκιδόηλων; Ἄλλ' ὁ κορυζῶν Γόης, ὁ οὐδαμῶς δυνάμενος λογίζεσθαι τε καὶ χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν, χαίρει μὲν αἰείποτ' ἐν ἐπονειδίστῳ ἀμαθίᾳ μολυνόμενος, οὐδέποτε δ' οὐδὲν προθυμεῖται νὰ μανθάνῃ οὐ μόνον τῶν ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου καὶ τοῖς ιδιώταις ἀδόηλων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν μέσῳ κειμένων καὶ πᾶσι γνωριμωτάτων ὄντων.

Τίνι δ' ἀφανῆς καὶ ἀσύνοπτος ὑπάρχει ἡ παραχῆ καὶ σύγχυσις τῶν ἐν τῇ σημειώσει γεγραμμένων, ἐξ ὧν οὐδὲν σαφές

λαμβάνεται μετ' αὐτῆς καὶ τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον! Παρέ τον στο γάμο σου, νά σου εἶπῃ καὶ τοῦ χρόνου!

¹ Πρβ. κέκριμαι, κέκρου(σ)μαι, κέκρυμμαι, κέκραγα, κτλ. Ἔτι δὲ κεκρυστάλλωμαι. Αὔλ. Γέλλιος Noct. Att. XVII, 8 «Μὴ γελάτεις ἐν τοῦλαιον· ἀλλ' οὐκ ἴστε οἷα φρίκη περὶ τὸν ὄρθρον γέγονε τήμερον· κεκρυστάλλωται.»

Ψευδοηροδιαν. σελ. 457 Πειρσ. «Πέπληγα καὶ κέκρικα, οὐχὶ ἔπληγα καὶ ἔκρικα, τῶν ἄλλων, ὅσα ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεσθαι, διὰ καθαροῦ τοῦ Ε ἐκφερομένων ἐν τοῖς παρακειμένοις, οἷον ἔστεφα καὶ τὰ ὅμοια. Φαμέν οὖν ὡς οὐκ ἀπὸ δύο συμφώνων στερεῶν ἀρχόνται· τὰ γὰρ ὑγρά οὐ στερεῶς ἐκφωνοῦνται.»

οὐδ' ἀκριβές οἱ παῖδες διδάσκονται; Λέγει μὲν ὁ περιφανῆς τῶν Γραικύλων γραμματικός ἔτι τὰ ἀπὸ ΓΝ ἀρχόμενα ῥήματα ΣΥΝΗΘΩΣ δὲν ἀναδιπλασιάζονται, πάντες δ' ὅμως οἱ ἐπωσδήποτε γραμμάτων ἡμέτεροι ἐπίστανται ἔτι ΟΥΔΕ ΠΟΤΕ παρὰ τοῖς παλαιαῖς λαμβάνουσι ταῦτα ἐν τῷ παρακειμένῳ ἀναδιπλασιασμῶν ἀλλὰ μόνην τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν, οἷον ἔγνωκα ἔγνωσμαι, ἐγνώρισμαι ἐγνώρικα (Πλάτ. Φαίδρ. σ. 262, 6' «ὁ μὴ ἐγνωρικῶς». Φέρεται ὅμως καὶ γρ. ἔγνωκῶς). Ὑπάρχει καὶ παρακείμενος ἐγνυπῶσθαι κατεγνυπῶσθαι. Ἡσύχ. «ἐγνυπωμένον: ταλαίπωρον, κατηφές». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 236, 40 «καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι τοιοῦτον δηλοῖ». Βεκκ. Ἄν. σελ. 233, 12 «καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι τὸ κατεστυγνάσθαι». Φώτ. Λεξ. σελ. 146, 7 «κατεγνυπωμένως: νωθρῶς, ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος»¹. Παρὰ Πολυδεύκει Ζ', 69 κεῖται «ὡσπερ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον». Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἂν ὁ συγγραφεὺς τοῦ Περίπλου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης λέγη «ἱμάτια βαρβαρικὰ σύμμικτα γεγναμμένα» καὶ «σάγοι Ἀρσινοητικοί² γεγναμμένοι καὶ βεβαμμένοι» (Ζ' καὶ Η', Γεωγρ. Μικρ. Κ. Μυλλ. Τόμ. Α', σελ. 264).

Χοιροβοσκ. σελ. 549, 31 Γαισφ. :

Δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ Γ καὶ τὸ Ν· ταῦτα γὰρ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται κατὰ τὸν παρακείμενον· ἐγνωκα καὶ οὐ γέγνωκα, ἐγνώρικα οὐ γεγνώρικα, ἐγνωσιμάχηκα καὶ οὐ γεγνωσιμάχηκα—Τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά εἰσι· γεγλυμμένοι γὰρ δεῖ λέγειν καὶ βεβλαστηκότες· οὐ γὰρ ἀρχονται ταῦτα ἀπὸ τοῦ ΓΝ, ἵνα μὴ ἀναδιπλασιασθῶσι.

σελ. 556, 13:

¹ Πρὸς Ἄλβερτον Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 192 καὶ Στούρζιον Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 683 Γαισφ.

² Γραπτέον Ἀρσινοῖτικοί.

Χωρίς τῶν ἐχόντων τὸ ΓΝ· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ΓΝ ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, ἀλλὰ προσόδῳ τοῦ Ε αὖξε-
ται ἡ ἀρχουσα αὐτοῦ, οἷον γνώσω ἐγνώκα, γνωρίσω ἐγνώρικα,
γνωσιμαχήσω ἐγνωσιμάχηκα¹.

Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 308, 30 :

Ἐβλαστηκότες:

ἐκ τῶν ἀγρῶν ἤκουσιν ἐβλαστηκότες.

Ἄττικῶς **Βεβλαστηκότες** ἀποβολῇ τοῦ Β, ὡσπερ βεβριγωμένης
ἐβριγωμένης (βεβριωμένης ἐβριωμένης). Οἱ γὰρ Ἄττικοὶ ἀπο-
βάλλουσι σύμφωνα, οἱ δὲ Αἰολεῖς προσνέμουσι. Τὸ ἐπτερυγῶμαι
πεπτερυγῶμαι. Οὕτως Ἡρωδιανός.

σελ. 311, 54:

Ἐγλυμμένος: Ἐκ τοῦ γεγλυμμένος, οἷον

ὡς οἴχεται μὲν τυρὸς ἐξεγλυμμένος².

Ὁ μετὰ συλλαβικῆς μόνης αὐξήσεως παρακείμενος τοῦ
βλαστάνειν ἀναγινώσκειται καὶ παρ' Εὐριπίδῃ Ἴφιγ. Αὐλ.
595 «ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασ' ἐπὶ τ' εὐμήκεις ἤκουσι
τύχας». Καὶ ἐν τῷ τοῦ Θουκυδίδου «ἐδήωσαν δὲ τῆς Ἄτ-
τικῆς τά τε πρότερον τετμημένα [καὶ] εἴ τι ἐβεβλαστήκει»
(Γ', 26) ὑπολαμβάνει ὁ Μεινέκιος (Ἄποσπ. Κωμ. Τόμ. Β',
σελ. 562) ἔτι κάλλιον ἔχει τὸ ἐπεβλαστήκει. Ὁ Δοβραῖος
Adversar. Τόμ. Α', σελ. 55 γράφει «Dele καὶ, et lege ἐπεβεβλ.
e Mss.»³. Ὁ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος φέρεται παρὰ Θεο-
φράστῳ, Ψευδιπποκράτει, Λουκιανῷ, Πλουτάρχῳ καὶ ἄλλοις
μεταγενεστέροις.

Θεόφρ. Φυτ. Ἴστ. Δ', β', 8: εὐθὺς ἀναβεβλάστηκε. Φυτ. Αἰτ.
Γ', ε', 1: τὸ ἐκβεβλαστηκὸς ἐκ τούτων. Γ', κ', 6: δικβεβλαστη-
κόντων ἤδη. Δ', ια', 11: ἤδη δ' ἐκβεβλαστηκός. Ε', ιγ', 6: ἡ δὲ

1 Πρὸς Μεινέκιον Ἄποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 561.

2 Πρὸς Μεινέκιον Ἄποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 562.

3 Πρὸς καὶ Κλασσικόν Θουκυδ. Τόμ. Γ', σελ. 187.

βεβλαστηκότος ἄρτι πίπτει. Ψευδιπποκρ. Τόμ. Γ', σελ. 237 Ἑρμ.: ἀποβεβλάστηκε ὑπὸ τοῖσι μαζοῖσι. Λουκιαν. Φιλοψ. 3: ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. Ἀληθ. Ἱστορ, Α', 311 καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει. Πλούτ. Ἡθ. σελ. 536, 40 Διδ.: τῆς σαρκὸς ἐκβεβλάστηκε. σελ. 832, 26: ὅσα βεβλάστηκε καὶ καρποφορεῖ. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΒ', ζ', 6: αὐτόματα ἐν τῷ ἱερῷ βεβλαστηκότα. Κλήμ. Προτρ. Β', 19 (σελ. 16 Ποττ.): ἐκ τῶν τοῦ Διονύσου αἵματος σταγόνων βεβλαστηκέναι. Διοσκور. Τόμ. Α', σελ. 163: μήπω τοῦ ὀφθαλμοῦ βεβλαστηκότος. σελ. 655: ἐξ οὗ βεβλάστηκε τὰ φύλλα. Κτλ. Ἐν τοῖς εἰς Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον σχολίοις Γ', 1186 ἀναγιγνώσκειται «καὶ ὁ μὲν Ἑλλάνικος τούτους μόνους φησὶ βεβλαστηκέναι». Ἀλλὰ τίς μὴ μάντις ἀληθῶς ὦν δύναται νὰ εἴπῃ ἂν τὸ βεβλαστηκέναι εἶνε τοῦ Ἑλλανίκου μᾶλλον ἢ τοῦ σχολιαστοῦ;¹

Τῷ ἐβλαστηκέναι ἕμοιον εἶνε τὸ κατεβλακευμένως. Ἀριστοφ. Πλούτ. 325:

καὶ συντεταμένως κοῦ κατεβλακευμένως².

Ἐν Ἀνθολ. Παλ. Ζ', 636 φέρεται:

κροῖς ἀγητῆρσι ποτ' ἐβληχημένα βάζων³.

Πλὴν τοῦ βεβλαφέναι, οὔτινος γίνεται χρῆσις ὑπὸ τε τοῦ Δημοσθένους π. Παραπρεσβ. 180 (σελ. 398) καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους Ῥητορ. Γ', ις', 4 (Τόμ. Α', σελ. 405, 40) καὶ τοῦ Πολυβίου ΙΒ', κς', 2 (σελ. 850, 20 Ούλσχ.) καὶ τοῦ

¹ Περὶ τοῦ ἐκβεβλαστακόντι ἴδε Βαλκενάριον Orusc. Τόμ. Α', σελ. 380. Κρίνιον Γρηγ. Κορ. σελ. 180 Σχ. καὶ Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 285 καὶ σελ. 330. Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Σοφοκλέους ἐκ τοῦ Θυέστου ἀντὶ τοῦ «τέμνεται βλαστουμένη ὀπώρα καλῶς» ἔγραψεν ὁ Βέργκιος βλαστημένη (Πρβ. Λοβέκκιον Σοφοκλ. Α'. σελ. 284. ἐκδ. γ'). Ἀλλὰ μείζον ἴσως τὸ κακὸν διὰ τῆς μεταβολῆς ταύτης γίνεται. Ὁ Μεινέκιος εἶκασε «βλαστοῦ γονὴ ὀπωροκλάστη». Πρβ. καὶ Ναύκιον de Tragic. Graec. σελ. 18.

² Ἰδε Δοδραῖον Ἀριστοφ. Πλούτ. σελ. 40 καὶ Βερνάρδον Σουῖδ. Τόμ. Β', α', σελ. 147.

³ Πρβ. Τόμ. Α', σελ. 493 Διδ.

Ἰωσήπου Ἀρχαιολ. Β', ζ', θ, εὐρίσκεται καὶ ἐβλαφέναι. Ἐπιγρ. Βοικκ. 1570: κατεβλαφότες¹. Λέγεται ἔμως πάντοτε βέβλαμμαι, εἰ καὶ ὁ Εὐστάθιος σελ. 759 ὡς Ἀπτικόν μνημονεύει τὸ ἔβλαμμαι.

Τοῦ βλασφημεῖν ὁ παρακείμενος σχηματίζεται βεβλασφημηκέναι. Δημοσθ. π. Στεφ. 10 (σελ. 228): ἔσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμοῦ. Ἰώσηπ. κ. Ἀπίων Α', 11: τοὺς βεβλασφημηκότας ἡμῶν τὸ γένος. Α', 24: καὶ περὶ ἄλλων βεβλασφήμηκε. Παθητικὴ μετοχὴ βεβλασφημημένους εὐρίσκεται ἐν τῷ περὶ κακιῶν τοῦ Φιλοδήμου. Παρακείμενος βεβλαισῶσθαι ἀπαντᾶ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ πορείας ζῶων κερ. ΙΓ' καὶ ΙΖ', Τόμ. Γ', σελ. 316, 45 «διὰ τοῦτο βεβλαίσωται». σελ. 317, 16 «καὶ οὐ βεβλαίσωται». σελ. 317, 25 «οὐδὲ βεβλαίσωται· τοῦ δὲ μὴ βεβλαισῶσθαι τὸ αἷτιον πρότερον εἴρηται». Ἐν ταῖς περὶ τὰ ζῶα ἱστορίαις Β', α', 5 (σελ. 18, 27) κεῖται «πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια» (Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γρ. βεβλαίσωται). Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀντιπάτρου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ο', 13 ἀναγινώσκεται «ἀποβεβλεφότες ἀπὸ τοῦ συμφέροντος». Πρβ. Ἀθην. Θ', 76 «βέβλεμμαι κατῶβλεψ». Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «βεβλυχασμένον: μεμολυσμένον».

Τὸν τύπον ἐγλύφθαι μεταχειρίζεται καὶ ὁ Πλάτων λέγων «ὥσπερ ὁ ἐγλυμμένος Σειληνός» καὶ «κοίλω καὶ ἐξεγλυμμένῳ» (Συμποσ. σ. 216, δ' καὶ Πολιτ. Γ', σ. 616, δ'). Ἄλλ' ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ φέρεται καὶ γρ. γεγλυμμένος, ἣν προῦκρινεν ὁ Σταλβαύμιος². Καὶ ὁ Ἀνδρυσθένης παρ' Ἀθην. Γ', 45 λέγει «οὐ διέγλυπται δέ». Εὐστάθ. σελ. 759 «Τὸ δὲ διέγλυπται Ἀπτικόν, ὃ κοινῶς διαγέγλυπται λέγεται». Ἄλλ' ἐν τοῖς τοῦ Ἡροδότου μόνος ὁ μετ' ἀναδι-

¹ Πρβ. Κεῖλιον Ἐπιγρ. Βοιωτ. σελ. 35.

² Ἴδε καὶ Κ. Φ. Ἑρμαννὸν Πλάτ. Τόμ. Β', σελ. XVI.

πλασιασμοῦ παρακείμενος ἀναγινώσκεται. Β', 106 «ἀνήρ ἐγγέγλυπται». Β', 124 «ζῶων ἐγγεγλυμμένων». Β', 136 «τύπους τε ἐγγεγλυμμένους». Β', 138 «αἵμασιη ἐγγεγλυμμένη». Β', 148 «τύπων ἐγγεγλυμμένων» καὶ «ζῶα μεγάλα ἐγγέγλυπται». Ὁ πολὺς Κόβητος διατεινόμενος ὅτι μόνον τὸ ἐγλυμμαι ἐνέγλυμμαι, κτλ. εἶνε δόκιμον ἀποφαίνεται (Nov. Lect. σελ. 161) ὅτι πλημμελῶς τὰ νῦν παρ' Ἡροδότῳ γράφεται ὁ ἴδιος τῶν μεταγενεστέρων ὦν τύπος.

Ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκεται ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Καλλιζένου παρ' Ἀθην. Ε', 39 «ἀνθέων γέγλυπται γένη», ἐν τῷ Ἐρυξίᾳ τοῦ Ψευδοπλάτωνος σ. 400, ε' «λίθοις ἐγγεγλυμμένοις», ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀρχιγένους παρ' Ὀρειδασ. Τόμ. Β', σελ. 271 «βαλάκιον προσθεῖς ἐκ τῆς κυκλαμίνου γεγλυμμένον», ἐν Ἀνθολ. Παλ. Θ', 752 «ἐν δ' ἀμεθύστῳ γέγλυμμαι», παρὰ Ψευδιπποκράτει Τόμ. Γ', σελ. 180 «τὸ ἄκρον καταγεγλυμμένον», παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθ. σελ. 444, 53 «ἦν γεγλυμμένον βρέφος», παρ' Αἰλιανῶ π. Ζῳ. Γ', 15 «εἶχον ἐγγεγλυμμένον κάνθαρον» καὶ Ποικ. Ἰστ. Γ', 45 «ἄρμα ἔχειν ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον», παρ' Ἰωσήφῳ Ἀρχαιολ. ΙΒ', ε', 9 «ῥάβδωσις ἀνεγέγλυπτο» καὶ ΙΘ', ε', 3 «λίθος—ἐγγεγλυμμένος», παρὰ Διοδώρῳ Α', μῆ', 6 «ἐφ' ἐνὸς τῶν τοίχων ἐγγεγλύφθαι» καὶ Α', ξς', 4 «φάτναις διαγεγλυμμένη», παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΜΒ', ιη', 3 «ἐνεγέγλυπτο δὲ ἐν αὐτῷ τρόποις τρία», παρὰ Φίλωνι Τόμ. Α', σελ. 81 Ῥιχτ. «ἐγγέγλυπται δὲ τῷ μὲν ἀνθρακι ὁ Ἰούδας» καὶ Τόμ. Γ', σελ. 39 «ἐγγέγλυπται τὰ τῶν δώδεκα φυλαρχῶν ὀνόματα», παρ' Ἀθηναίῳ Ε', 49 «ἐγγεγλυμμένην ἔχοντα τὴν Μιθριδάτου εἰκόνα» καὶ παρ' ἄλλοις. Πρὸς Νικήτην. Εὐγεν. Α', 94. Γ', 524, κλπ.

Τῷ ἐγλύφθαι ἐμφορὲς εἶνε τὸ κατεγλωττίσθαι. Ἀριστοφ. Θεσμ. 131 «θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον». Ἰππ. 352 «ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν». Φιλόστρ. Ἀπολλ. Α', ιζ', 1 «οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν». Εὐνάπ. Λιβαν. σελ. 99 «λέξεισι κατε-

γλωττισμέναις έντυγχάνοντα»¹. Έν τῷ Λεξιφάνει τοῦ Λουκιανοῦ 15 φέρεται «ὡς ἀστόμοις οὔσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις». Κωμῳδία δέ τις τοῦ Ἀλέξειδος ἐκαλεῖτο Ἀπεγλαυκωμένος (Ἀθην. Γ', 86 δίς Γ', 5. Ζ', 60). Παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «ἐνεγλαύκως: φοβερός ἰδεῖν». Ὁ Δινδόρπιος (Θησ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 27) ἔγραψεν ἐνεγλαυκῶς², ὁ δὲ Σμιδίτιος (Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 92) «ἐνεγλαύκωσε: φοβερῶς ἐνεῖδεν». Ὑπάρχει δὲ καὶ παρακείμενος ἀπεγλύκασμαι παρ' Ἀθην. Β', 45 «μάλιστα δὲ τοὺς ἐπὶ πλεῖον ἀπεγλυκασμένους». ἀλλὰ Θ', 33 «ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ». Ὁ Κασαύδονος ποιούμενος λόγον περὶ τοῦ ἀπεγλυκασμένου (Σημειῶσ. εἰς Ἀθην. Τόμ. Α', σελ. 375 Schweigh.) συμφύρει καὶ συγχεῖ τὰ πάντα μνημονεύων ὡς ἀνάλογα τῷ ἀπεγλυκασμένου καὶ διέγλυπται καὶ ἐβλάστηκε τὸ εὐπορηκῶς ἐκ τοῦ Διφίλου καὶ τὸ ὑπομενηκῶς(!) ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ καὶ τὸ ὑπερθερμασμένην(!) ἐκ τοῦ Γαληνοῦ καὶ τὸ καταγλωττισμένας(!) ἐκ τοῦ Εὐναπίου.

Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ Μεινέκιος ἐν τῷ παρ' Ἀθην. Θ', 43 ἀποσπάσματι τοῦ Ἀλκμᾶνος ἔγραψε «μέλος Ἀλκμᾶν εὔρε γεγλωσσαμένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος» ἀντὶ τοῦ «εὔρέ τε γλωσσάμενον»³. Ἐν τοῖς Ἱπποκρατεῖσις Τόμ. Α', σελ. 683 ἀναγινώσκεται «καὶ ἐκγεγλευκισμένος μέλας». Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 95 «ἐκγεγλευκισμένος: ὁ ὑπόγειος, πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι». Ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος σχηματίσας τοῦ γλάφειν παθητικὸν παρακείμενον λέγει σελ. 233, 50 «ἡ γεγλαμμένη καὶ κεκοιλαμμένη».

1 Ἴδε Βάστιον Γρηγ. Κορ. σελ. 906 Σχ. Βοισσονάδην Εὐναπ. Τόμ. Α', σελ. 405 καὶ Βερνάρδον Σουτῶ. Τόμ. Β', α', σελ. 148.

2 Πρὸς καὶ Λοδέκκιον Ῥηματα. σελ. 12.

3 Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἔκδοσιν τοῦ Ἀθηναίου Τόμ. Δ', σελ. 170 καὶ τοὺς Λυρικοὺς Ποιητὰς τοῦ Βεργκίου σελ. 839 ἐκδ. γ'.

Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ κεῖται «γέγλανται: κεκοίλονται», ἔπερ, ἂν μὴ εἶνε ἐξ ἐνεστῶτος γλαίνω (Ἡσύχ. «διαγλαίνειν: διαλυμαίνεσθαι»)¹, μεταβλητέον εἰς γέγλαπται, οὐχὶ δ', ὡς δοξάζει ὁ Σμιδίτιος (Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 419), εἰς γεγλάφαται.

Τούτων δ' ἐχόντων οὕτω, παντὶ πρόδηλος ὑπάρχει ἡ πλημμέλεια τῆς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Βερναρδάκη γεγραμμένης παρατηρήσεως, ἔτι

τὰ ἀπὸ γν γλ καὶ βλ ἀρχόμενα ῥήματα συνήθως δὲν ἀναδιπλασιάζονται, οἷον: γνωρίζω ἐ-γνώρισμαι, κατα-γλωττίζω κατ-ε-γλώττισμαι, βλαστάνω ἐ-ελάστηκα. Ἄλλ' εὔρηται μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τὰ [Γρ. τὸ]: βέβλαμμαι, βεβλασφήμηκε, διαγεγλυμμένος, κλπ.

Περὶ τοῦ βέβλαφα οὐδεὶς λόγος γίνεται οὐδὲ περὶ τοῦ ἔγλυμμαί. Λέγεται δὲ μόνον ὅτι εὔρηται μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τὸ διαγεγλυμμένος. Ἄχρηστον λοιπὸν κατὰ τὸν Γόητα εἶνε τὸ διεγλυμμένος! Παραδοξότατον δὲ φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα μὲν μόνου τοῦ τύπου ἐβλάστηκα μνεῖα γίνεται, ἐν δὲ τῷ πίνακι τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων μόνου τοῦ βεβλάστηκα. σελ. 145 «βλαστ-άν-ω §. 418. α'. βλαστήσω βεβλάστηκα § 421. ἔβλαστον».

Ἐπανερχόμενοι δ' εἰς τὸν παρακείμενον ἐπεσημασμένος παρατηροῦμεν ἔτι ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον Παρεκβολαῖς καταλέγονται τινὰ παραδείγματα παρακειμένων μετὰ συλλαβικῆς μόνης αὐξήσεως ἐσχηματισμένων ἐκ ῥημάτων ἀφ' ἐνὸς ἀπλοῦ συμφώνου ἀρχομένων, παρακειμένων δηλ. ὁμοίων τῷ ὑπὸ τοῦ Κουμανούδου μὲν ἐν τῷ Φιλίστορι

¹ Ἴδε Λοβέκκιον Ῥημ. α. τ. σελ. 124 καὶ Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 421, 34.

γραφέντι, ὑπὸ τοῦ Γόητος δ' ἐν τῇ Πανδώρα κομφῶς ἐλεγ-
χθέντι.

σελ. 759: Τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικόν
δὲ ἀποβλήθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀυξήσεως. Τοιοῦτον καὶ τὸ
ἘΒΟΥΛΕΥΚΕ καὶ τὸ ἘΞΕΠΗΑΚΕ καὶ τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος
καὶ ἄλλα μυρία. Εὐρήται δὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐκτετημένοι
εἰπόντι ἀντὶ τοῦ κεκτετημένοι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ κακοφωνία τοῦ ἐν
παρκακειμένοις ἀναδιπλασιασμοῦ ἢ δι' ἐναλλαγῆς θεραπεύεται
στοιχείων, οἷον φέφραδα πέφραδα, χεχείρικα κεχείρικα, ἢ διὰ
παντελοῦς ἀπελεύσεως τοῦ κατ' ἀρχὴν στοιχείου, οἷον ἔσπευκα,
ἔφθακα, ἔζηκα. Τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἐκτῆσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτό,
ὡς καὶ τὸ ἐβδαλμένον καὶ τὸ ἐβλάστηκε καὶ ἘΧΑΛΚΕΥΤΑΙ
κατὰ προφορὰν Ἀττικὴν, καθ' ἣν καὶ τὸ ἐβ.λαμμαι καὶ πάντες
οἱ τοιοῦτοι σχηματισμοί, ἤγουν οἱ διπλασιαζόμενοι παρκακίμενοι,
ἀνευ τοῦ ἀρχοντος συμφώνου προφέρονται. Τοιαῦτα καὶ τὸ εἴληχα
καὶ εἴληφα καὶ τὸ εἵμαρται ἐπεντεθειμένον τὸ δίχρονον ἔχοντα.
Πρὸς δὲ ὁμοιότητα τοῦ ἐκτῆσθαι εἴρηται καὶ τὸ γύσσαι ΠΡΟΣ-
ΕΠΑΤΤΑΛΕΥΜΕΝΑΙ παρὰ Κρατίνῳ, οὗ τὸ κοινὸν πεπατταλευ-
μέναι. Ὅμοίως καὶ τὸ ὄστρακιγ φέρει τὸν θαυμαζόμενον μαρ-
γαρίτην λίθον, ὃ καλοῦσιν Ἴνδοὶ βέρβερι· ἐστὶ δ' ἐκεῖνο κτερί
παραπλήσιον· οὐ διέγλυπται δὲ ἀλλὰ λειῶν ἐστὶ¹. Τὸ δὲ διέγλυ-
πται Ἀττικόν, ὃ κοινῶς διαγέγλυπται λέγεται. Ὀμηρικοῦ δὲ
ζήλου καὶ τὸ ἐκτῆσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρόνον· κεῖται
γὰρ παρ' Ἀθηναίῳ.

σελ. 1163: Χρήσις δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἘΝΩΓΑΛΙΣΤΑΙ Ἀττικῶς
παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ—Ἀναλογία δὲ τοῦ ἐνωγάλισται κατὰ τὸ κέ-
κτηται ἐκτεται, οὗ ἀπαρέμφατον παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐκτῆσθαι, καὶ
τὸ ἐκπέπηξε ἐφέπηξε παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ τέθλασται ἔθλασται,
ἀφ' οὗ ἐθλασμένον παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ².

σελ. 1570: Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ψιλὰ, καθὰ καὶ τὰ δασέα, δυσ-

1 Πρὸς Ἀθήν. Γ', 45.

2 Ὁ Μεινέκιος Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Γ', σελ. 212 εἰκάζει «ἐκπέπηξε ἐφέ-
πίαχε» ἀντὶ τοῦ «ἐκπέπηξε ἐφέπηξε».

φωνεῖ καὶ αὐτὰ κατὰ τινὰ ἐπαλληλίαν, γίνεται καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξώθησις καλλιφωνίας χάριν καὶ εὐαρμοστικῆς λεκτικῆς, ἣν φιλοῦμεν ἄνθρωποι. Τοιοῦτον τὸ πέφθακε καὶ τὸ κεχάλευται, ἅπερ Ἄττικοι ἐφθακε φασὶ καὶ ἘΧΑΛΕΥΤΑΙ, καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐκτῆσθαι λέγει τὸ κεκτῆσθαι. Ὁμοιον δὲ τούτοις καὶ τὸ βεβούλευκεν, ὅτε λεχθῆ ἘΒΟΥΛΕΥΚΕΝ. Ἀποσκευάζονται δὲ ὁμοίως γλυκειὰς ἀπτηγέστεως χάριν τὸ τῆς αὐξήσεως κατάρχον σύμφωνον καὶ τὸ εὐλημμένον ἐκ τοῦ λήβω καὶ τὸ εἰρημένον ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω καὶ τὸ ἐρρυπωμένοι ἐκ τοῦ ῥυπῶ ῥυπώσω.

Ἄλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτύρων ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου μνημονευομένων, ὅστις εὐχερέστατα καὶ προχειρότατα παραβάλλει πρὸς ἄλληλα ὡς ἀνάλογα τὰ οὐδεμίαν ἔχοντα ὁμοιότητα, ἀδύνατος ἀποβαίνει ἀκριβῆς τις βάσανος καὶ ἔλεγχος· οὐδεὶς δ', ὡς εἰκός, δύναται μόνω τῷ τοῦ Εὐσταθίου λόγῳ ἐπεριδόμενος νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρήσεως τοῦ τε ἐβούλευκε καὶ τοῦ ἐξεπίακε καὶ τοῦ ἐχάλευται¹. Ἀντὶ δὲ τοῦ κομψοῦ « φύσκει προσεπατταλευμένοι » ἐν τῷ παρ' Ἀθην. Δ', 16 ἀποσπάσματι τοῦ Κρατίνου πάντα τὰντίγραφα φέρουσιν

ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φύσκει προσεπατταλευμένοι,

ἅπερ ἀσφαλῶς ὑπὸ τοῦ μέτρου φρουρούμενον οὐδένα κίνδυνον κινδυνεύει ἐκ τῆς τοῦ Εὐσταθίου ψευδοῦς μαρτυρίας. Φαίνεται δ' ὅτι ἢ αὐτὸς ὁ Εὐστάθιος ἀνεπιστάτως τὰ γεγραμμένα ἐπεξερχόμενος καὶ ἥκιστα τῷ μέτρῳ προσέχων ἀνέγνω κακῶς ἐν τοῖς τοῦ Κρατίνου στίχοις προσεπατταλευμένοι ἢ ἐν φαύλῳ τῆς Ἐπιτομῆς κώδικι τὸν πλημμελεῆ τύπον γεγραμμένον εὐρῶν ἀκρίτως ἤρπασε καὶ ἀνυπόπτως ὡς Ἄττικὸν προήνεγκε². Τὸ δὲ ἐνωγάλισται, περὶ οὗ λέγει ὁ Εὐστά-

¹ Πρὸς. καὶ Δορβίλλιον Χαρίτ. σελ. 553 Λειψ.

² Πρὸς. Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 107. Βερνάρδου Σουίδ. Τόμ. Α', α', σελ. 538 καὶ Κόδητον Nov. Lect. σελ. 448.

οιος ἔτι κεῖται παρ' Ἀθηναίῳ, εὕρισκεται ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Εὐβούλου παρ' Ἀθην. ΙΔ', 17

ἐνωγάλισται σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος.

Πιθανώτατον ἔμως ὑπάρχει, ἵνα μὴ εἴπωμεν βέβαιον καὶ ἀναμφίλογον, ὅτι ὑπὸ μὲν τοῦ Εὐβούλου ἐγράφη τὸ ὄρθον νενωγάλισται, ἀμεληθέντος δ' ἔπειτα ἢ ἐκπεσόντος ὅπως δῆποτε τοῦ ἐν ἀρχῇ Ν (συχνάκις δ' ἡ τοιαύτη φθορὰ καὶ βλάβη ἐν τοῖς ἀντιγράφοις γίνεται) προῆλθε τὸ ἡμαρτημένον ἐνωγάλισται. Ἰδὼν δὲ τοῦτο ὁ πολυμαθὴς μὲν ἀληθῶς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπίσκοπος ἀλλ' ὅμως σχεδὸν ἀνενόητος τῆς φύσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ οὔτε μάλα ζητητικὸς τοῦ ἀληθοῦς οὔτ' ἐπήβολος τῆς περὶ τὴν εὔρεσιν τῶν ἀδιαφθόρων καὶ ἀλυμάντων κριτικῆς ἐπιστήμης, πλειστάκις οὐδὲ τὰ ἐν ποσὶ καὶ λίαν ἐπίδηλα συνορῶν ἀλλὰ καταγελάστως πλανώμενος καὶ παντελῶς ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατα ἢ ἀνεξέταστα καὶ ἀστάθμητα προφερόμενος, οὐδαμῶς ὠκνήσει νὰ καταλέξῃ αὐτὸ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς μαργαρίταις¹. Πόσης δὲ πίστεως ἄξιος εἶνε ὁ Εὐστάθιος ἀποδείκνυται τρανῶς καὶ ἐκ τῆς ἔμπροσθεν ἐλεγχθείσης αὐτοῦ μαρτυρίας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κρατίνου χρήσεως τοῦ προσεπατταλευμένα. Τὸ ἐξέπιακε νομίζει ὁ Κόβητος (*Nov. Lect.* σελ. 448) κακὴν τοῦ ἐξίπωκε ἀνάγνωσιν².

Μνημονεύεται δὲ καὶ τοῦ ἀποδημεῖν παρακείμενος μετὰ μόνης τῆς συλλαβικῆς ἐσχηματισμένος ἀυξήσεως ἐκ τῶν Φορμοφόρων τοῦ Ἑρμίππου. *Συναγ. Λέξ. Χρησ. ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ.* σελ. 419, 26 «ἀπεδημηχότες: Ἑρμιππος Φορμοφόροις» (*Πρβ. καὶ Ἀνεκδ. Βαχμ. Τόμ. Α'*, σελ. 115, 19).

¹ Πρβ. καὶ Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Γ', σελ. 212.

² Πρβ. καὶ Βρούγκιον Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 291 (Τόμ. Δ', σελ. 357 Βεκκ.).

Σουίδ. Τόμ. Α', α', σελ. 538 καὶ Ζωναρ. σελ. 259 «ἀπεδημηκότες: Ἑρμιππος Φορμοφόροις». Ψευδέστατον εἶνε τὸ τοῦ Ἀντατικιστοῦ ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 79, 26 «ἀπεδημηκότος: Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ»¹. Φαίνεται δ' ὅτι ἐπηρώθη καὶ ἑλληνικῆς κατέστη ὁ λόγος τοῦ Ἀντατικιστοῦ ἔχων κατ' ἀρχὰς οὕτως

ἀπεδημηκότες: (Ἑρμιππος Φορμοφόροις).

* * * * * : Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ².

Ἀδαμαντίνως δὲ δοξάζομεν καὶ παγίως δισχυριζόμεθα ὅτι οὗτ' εἶπεν οὗτ' ἠδύνατο νὰ εἶπη ὁ Ἑρμιππος ἀπεδημηκότες πλημμελής δὲ πάντως τοῦ ἀποδημηκότες γραφῆ ἠπάτησε τὸν πρῶτον διδάξαντα ὅτι ἔκειτο παρ' αὐτῷ τὸ ἀπεδημηκότες. Εὐκόλον μὲν ἦτο νὰ παραλειφθῶσιν ὑπὸ βιβλιογράφου δύο τοῦ ὀρθοῦ σχηματισμοῦ στοιχεῖα, ἀποπλανωμένων τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Δ εἰς τὸ δεύτερον ἢ τῆς χειρὸς ἐν τῇ μεταγραφῇ σφαλλομένης, οὐδαμῶς δὲ δύσκολον ὑπῆρχε τὸ ἐστερημένον οὕτω μιᾶς συλλαβῆς ἀποδημηκότες νὰ ἀναγνωσθῆ ἀπεδημηκότες ὑπ' ἀνθρώπων μάλιστα φρονούντων κατὰ τὸν Εὐστάθιον ὅτι Ἀττικὸς ὁ τοιοῦτος τύπος εἶνε (Πρβ. Πολύβ. ΚΗ', η', 10, ἐνθα ἐν ἀντίγραφον ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ διασεσαφηκότος φέρει τὸ πλημμελὲς διεσαφηκότος, κτλ.). Γνωστὸν δ' ἄλλως ὑπάρχει ὅτι κολοβούμενον ἐνίοτε τὸ Ο ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ φαντασίαν τοῦ Ε προβάλλον εὐχερέστατα μεταπίπτε εἰς Ε.

Οὐχὶ δὲ σπανίως ἀφανίζεται ὁ ἀναδιπλασιασμός διὰ τὴν

¹ Πρβ. Λοβέκκιον Φρυν. σελ. 598 καὶ Στοιχ. Τόμ. Α', σελ. 189 καὶ Γ. Σαύπιον Ξενοφ. Τόμ. Ε', σελ. 295.

² Ἴδε Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 413 καὶ Βοιμέλιον Δημοσθ. σελ. 792 Διδ.

τῶν ὀμμάτων ἢ τῆς χειρὸς εὐκολον μεταπήδησιν ἀπὸ γράμματος εἰς γράμμα τὸ αὐτὸ ἐκείνω ἔν· καὶ ἄλλοτε μὲν πάντα τάντίγραφα, ἄλλοτε δ' ἐν αὐτῶν ἢ πλείονα φέρουσι τὸν βεβλαμμένον ἀντὶ τοῦ πλήρους τύπον, οἷον

ἐπαλιλλόγητο ἀντὶ τοῦ ἐΠΕπαλιλλόγητο (Ἡρόδ. Α', 118). Δὲν λανθάνουσιν ἡμᾶς τὰ περὶ τοῦ τύπου ἐπαλιλλόγητο διειλημμένα ὑπὸ τοῦ Βουτυμαννοῦ Διεξ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 318 ἐκδ. β' καὶ τοῦ Βρεδοβίου π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 286 καὶ τοῦ Κυνήρου Διεξ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 510 ἐκδ. β'. Ἀλλὰ κατὰ πάντα τρόπον ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἡρόδοτος ἐπαλιλλόγητο, ὀλίγον δ' ἀρεσκόμεθα τοῖς ἐκθύμοις ὑπὲρ ὑπόπτων ἢ περιφανῶς πλημμελῶν γραφῶν ἀγῶσι καὶ τοῖς πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν αὐτῶν ποικίλοις ἐπινοήμασι καὶ λίαν σοφοῖς μηχανήμασιν, εἰ καὶ ἔνιοι καὶ τὸ τοῖς προφανῶς ἡμαρτημένοις συναγορεύειν ἐπίδειγμα σοφίας ἡγοῦνται, ὡς λέγει ὁ Γαληνός.

προὔπεμπτο ἀντὶ τοῦ προῦΠΕπεμπτο (Θουκυδ. Η', 79).

ἐπιβουλευμένος ἀντὶ τοῦ ἐπιΒΕβουλευμένος, συμπρεσβευκῶς ἀντὶ τοῦ συμΠΕπρεσβευκῶς καὶ πρεσβευμένων ἀντὶ τοῦ ΠΕπρεσβευμένων (Δημοσθέν. σελ. 400, § 188. § 191. σελ. 416, § 240 καὶ 242).

μωρωμένα ἀντὶ τοῦ ΜΕμωρωμένα (Ἱπποκράτ. Τόμ. Α', σελ. 18. Ἐν σελ. 683 ἀντὶ τοῦ ἐκγεγλευκισμένος ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐκλευκισμένος).

ἐκβαρβαρῶσθαι ἀντὶ τοῦ ἐκΒΕβαρβαρῶσθαι, ἔτακτο ἀντὶ τοῦ ἐΤΕτακτο, γεωμετρηκέμαι ἀντὶ τοῦ ΓΕγεωμετρηκέμαι, συγκλειμένου ἀντὶ τοῦ συγκΚΕκλειμένου (-σμένου), βασιλευκότας ἀντὶ τοῦ ΒΕβασιλευκότας, πρεσβευκέμαι ἀντὶ τοῦ ΠΕπρεσβευκέμαι, καταπολεμημένων ἀντὶ τοῦ καταΠΕπολεμημένων, κατέτακτο ἀντὶ τοῦ κατεΤΕτακτο, παραδόσθαι ἀντὶ τοῦ παραΔΕδόσθαι καὶ δυστυχηκεῖα ἀντὶ τοῦ ΔΕδυστυχηκεῖα (Πολύβ. σελ. 248. σελ. 506. σελ. 685. σελ. 779. σελ. 969. σελ. 1113. σελ. 1148. σελ. 1208. σελ. 1244 καὶ σελ. 1340 Οὐλσχ.). Πρβ. καὶ σελ. 135 περιπορεύεσθαι ἀντὶ τοῦ περιπεπορεύεσθαι, σελ. 831 διαπορεύεσθαι ἀντὶ τοῦ διαπεπορεύεσθαι, σελ. 833 διαπο-

φενόμενον ἀντὶ τοῦ διαπεπορευμένον, σελ. 596 ἐκτραγωδεῖται ἀντὶ τοῦ ἐκτετραγώδηται. Ἐν σελ. 1276 ἀντὶ τοῦ πεπρεσβευκότων ἔχουσι τάντίγραφα παραπρεσβευκότων καὶ παραπρεσβευσάντων. Ἐν δὲ σελ. 560 φέρουσιν οὐ μόνον ἐπιλελεγμένους ἀλλὰ καὶ ἐπιλεγμένους ὅθεν ἐγράφη ὑπὸ τινῶν ἐπιλεγμένους¹. Τὸ

1 Λίαν ἡμεῖς δοκούμεν νὰ ἐγκρίνωμεν τὴν γραφὴν ταύτην οὐδαμῶς ὑποπτον νομίζοντες τὸν τύπον ἐπιλελεγμένους. Λέγει δὲ καὶ ἐν σελ. 337, 14 ὁ Πολύβιος «ἦδη δ' ἐπιλελεγμένων τῶν Ἀχαιῶν νεανίσκων». Πρβ. καὶ Αἰνείαν Τακτ. 38, 2 (σελ. 109 Ἔργ.): καὶ ἄλλους ἐπιλελεγμένους. Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Δ', 137: ἀλλὰ ἀριστίνδην ἐπιλελεγμένων. Καρχηδ. 120: οὗς ἐς μάχην ἐπιλέλεχτο (Ἀλλὰ Ἄννιβ. 19: ἱππέας ἐπιλεγμένους. Πρβ. καὶ Ἐμφυλ. Ε', 2: ὅσα προεξέλεχτο ἀπὸ τῆς Ῥόδου). Διόδ. Σικ. ΙΖ', ρη', 1: ἐπιλελεγμένοι δὲ ταῖς τῶν σωμάτων εὐπρεπείαις τε καὶ ῥώμαις. ΙΘ', κη', 4: ἀπὸ πρῶτων τῶν ἱππαρχιῶν ἐπιλελεγμένους. Φίλων Τόμ. Β', σελ. 337: τοὺς γὰρ ἀριστίνδην ἐκ παντὸς τοῦ πλήθους ἐπιλελεγμένους. Ἡρωδιαν. Ἱστορ. Ζ', 6: δοκῶν ἐπιλελέχθαι ἔργοις τὴν δόξαν. Κτλ. Ζωναρ. Λεξ. σελ. 833 «ἐπιλεγμένος, ἐπιλελεγμένος δὲ Ι».

Ἀπαντᾷ δὲ παρὰ τῷ Πολυβίῳ καὶ μετοχὴ ἐκλελεγμένοι σελ. 503, 27 «ἦσαν ἐκ πάσης ἐκλελεγμένοι τῆς βασιλείας». Πρβ. Ψευδιπποκρ. Τόμ. Β', σελ. 862: κόκκους ἐκλελεγμένους. Διόδ. Σικ. Δ', να', 4: ἐκλελέχθαι τὸν εὐσεβέστατον ἀπάντων τῶν βασιλέων. Λουκ. Εὐαγγ. Θ', 35: οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἐκλελεγμένος. Κτλ. Παρὰ Πολυδεῦκει μνημονεύεται καὶ ἐπίρρημα ἐκλελεγμένως Γ', 208 «σκληρὸν γὰρ τὸ ἐκλελεγμένως».

Ὅμοια τῷ ἐπιλελέχθαι καὶ ἐκλελέχθαι εἶνε τὸ καταλελέχθαι, συλλελέχθαι, κτλ. Πλούτ. Πομπ. ΙΓ', 5: καὶ καταλελεγμένους εἰς τὴν σύγκλητον. Πausan. Η', με', 2: πάρεξ οὖν τῶν καταλελεγμένων. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1183: τῶν ἐπ' ἐξόδῳ καταλελεγμένων. Ἀθήν. Γ', 88: τοῦ προκαταλελεγμένου ἡμιταρίου. Νικόλ. Δαμασκ. ΡΑ', ιθ', 14: συγκαταλέλεχτο εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατιωτικόν. Ἀρριαν. Ἰνδ. ΙΕ', 11: συλλελεγμένους ἀμφ' αὐτὸν εἶχεν Ἀλέξανδρος. Ὀρειβάσ. Τόμ. Δ', σελ. 155: ὕγρου συλλελεγμένου. σελ. 167: τοῦ ὕγρου συλλελεγμένου. σελ. 190: ὕγρου ὑπὸ τὸ κρανίον συλλελεγμένου. Κτλ. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. «ἐγκατειλεγμένος: ἐγκαταλελεγμένος», κτλ.

Θωμ. Μάγ. σελ. 148, 11 «ἐξειλεγμένος, οὐκ ἐκλελεγμένος». Ἡ ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Μαγίστρου μετοχὴ εὐρίσκεται ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Διοφίλου παρ' Ἀθην. Γ', 18 «ἄριστον ἐπεγόρευσεν ἐκλελεγμένον». Καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ποσειδίππου παρ' Ἀθην. Θ', 20 ἀντὶ τοῦ «ὄρμης μεστός, ἐκλελυμένος» ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Δ', σελ. 524 ἐκλελεγμένος. Ἄλλ' ὁ Κόδηςτος Nov. Lect. σελ. 5 ἀνάρμοστον αὐτὸ εὐρίσκων ἀνέγνω ἐκκεκαυμένος, ὅπερ καὶ ὁ Μεινέκιος ἐνέκρινεν Ἀθην. Τόμ. Δ', σελ. 165. Ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σχολίοις Σ, 274 φέρεται «καὶ Σοφοκλῆς:

ἐν τοῖσιν ἔπκοις τοῖσιν ἐκλελειμμένος
ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθέγει».

ἐν σελ. 433 ἐστρατευκῶς στερεῖται ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων τοῦ ἐν ἀρχῇ Ε ἀφκνισθέντος ὑπὸ τοῦ ἐπιφερομένου C. Πρβ. καὶ Διοσκορίδ. Τόμ. Β', σελ. 282 «προσκοροδοφαγηκός ἐπὶ ἡμέρας γ'». **Γραπτέον προΕσκοροδοφαγηκός.**

Ποιούμενος δὲ περὶ αὐτοῦ λόγον ὁ Σνειδεβίνος Coniect. Crit. σελ. 101 γράφει «Scripserim:

Σὺν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἴδωμεν εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

Ἐκλελεγμένοις, ἢ. ε. ἐκλέκτοις [Γρ. ἐκλεκτοῖς. Ἴδε Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 495]. Ἀπ ἐκλελημένοις, ἢ. ε. ἐξαιρέτοις:». Ὁ Ἐκκῆρος Comment. d. Anthol. σελ. 320 ἔγραψεν:

Ἐνετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἦδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει—.

Πρβ. καὶ Ναύκιον Τραγ. Ἀποσπ. σελ. 258, 818 καὶ Δινδόρριον Σοφοκλ. Τόμ. Η', σελ. 180 ἐκδ. γ'. Καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τοῦ Ξενοφῶντος Α', ε', 16 ἔχουσι τάντίγραφα «διὰ τὸ ἐκ πολλῶν πληρωμάτων εἰς ὀλίγας ἐκΛΕλέχθαι τοὺς ἀρίστους ἐρέτας». Ἄλλ' ἐν τῇ Κοθηταίῳ ἐκδόσει (σελ. 23) ἀναγινώσκεται ἐΞΕΙλέχθαι. Καὶ ἐν τῇ Κύρου Παιδείᾳ Γ', γ', 41 ἀπαντᾷ «καὶ ἐπιΔΕλεγμένοι ἐστέ», ἀνθ' οὗ ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων κεῖται ἀΠΕΙλεγμένοι.

Τὸν παρακείμενον συλλΕλέχθαι βλέπει τις παρ' Ἡροδότῳ, ὅστις καὶ τοῦ ἀποΔΕλέχθαι ποιεῖται χρῆσιν, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, παρ' ᾧ καὶ ὁ παραΔΕλέχθαι εὐρίσκεται. Ἡρόδ. Ζ', 26: ὁ πεζὸς ἅπας συλλελεγμένος. Ζ', 40: προηγύντο μὲν γὰρ ἵπποταί χίλιοι ἐκ Περσέων πάντων ἀπολελεγμένοι μετὰ δὲ αἰγμοφόροι χίλιοι καὶ οὗτοι ἐκ πάντων ἀπολελεγμένοι. Ζ', 41: μετὰ δὲ ἵππος ἄλλη χιλίη ἐκ Περσέων ἀπολελεγμένη μετὰ δὲ τὴν ἵππον ἐκ τῶν λοιπῶν Περσέων ἀπολελεγμένοι μύριοι. Ζ', 83: τῶν δὲ μυρίων τούτων Περσέων τῶν ἀπολελεγμένων. Θ', 41: πλεῦνας τῶν συλλελεγμένων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 58: ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὄρω (ἀλλὰ Ὅρν. 294: ὅσον συνείλεχται κακὸν τῶν ὄρνέων). 904: σὺ δ', ᾧ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι. Πρβ. καὶ Πολυδ. Β', 35 «παραλελέχθαι δὲ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι (Γρ. ἀφηρηθεῖσθαι)». Παρ' Ἡσυχίῳ ἀντὶ τοῦ «παραλέξαι: παρὰ τὸ τὰς ὑπερχούσας (τρίχας) ἐν ταῖς ὄφρῳσι παραλέγειν» ἔγραψεν ὁ Σμηδίτιος (Τόμ. Γ', σελ. 273) παραΔΕλεξαι.

Παρ' Ὀμήρῳ φέρεται Ἰλ. Ν, 689 «οἱ μὲν Ἀθηναίων προΔΕλεγμένοι». Εὐστάθ. σελ. 985, 8 «Τὸ δὲ προλελεγμένοι ἀντὶ τοῦ ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς πρωτοστάται». Πρβ. καὶ Θεόκρ. II', 18 «οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι».

Συχνότερος παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶνε ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ ΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐσχηματισμένος, ἀΠΕΙλέχθαι, ἐΞΕΙλέχθαι, προεΞΕΙλέχθαι, κατΕΙλέχθαι, συνΕΙλέχθαι, κτλ. Τὰ παραδείγματα θὰ προεναχθῶσιν ἀλλաχοῦ.

δυστυχηκόσι ἀντί τοῦ ΔΕδυστυχηκόσι. Ψευδομένανδρ. Μονοστ. Γνώμ. 431:

οὐδείς ἐπιχείρει τοῖς δυστυχηκόσι.

Τὸ δεδυστυχηκόσι ἀποκατέστησεν ὁ Μεινέκιος. Ἄλλ' ἢ ἀληθῆς τοῦ ὅλου στίχου γραφή κατὰ τὸν Ἰρσχίγιον εἶνε:

οὐ δεῖ σ' ἐπιχίρειν τοῖς δεδυστυχηκόσι 1

κατεπιτηδεῦσθαι ἀντί τοῦ κατεπιΤΕτηδεῦσθαι (Διον. Ἀλικ. π. Θουκυδ. Χαρακτ. ΜΒ', σελ. 921 Ῥεισκ.).

γεωργηκένοι ἀντί τοῦ ΓΕγεωργηκένοι, δένδροκοπημένης ἀντί τοῦ ΔΕδένδροκοπημένης καὶ πειθαρχηκόσι ἀντί τοῦ ΠΕπειθαρχηκόσι (Διόδ. Σικελ. Ε', μέ', 4. ΙΒ', μέ', 4 καὶ ΙΗ', ξγ', 3)². Καὶ ἐν σελ. 4 τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐρχήρου νεωστὶ ἐκδοθέντων Ἐπιστολογράφων ἀναγινώσκεται «ἕως ἂν ἴδητε τὴν χώραν ὑμῶν κατεσκαμμένην καὶ δένδροκοπημένην» ἀντί τοῦ ΔΕδένδροκοπημένην.

καλλιέρηται ἀντί τοῦ ΚΕκαλλιέρηται (Λουκιαν. πρὸς Κρόν. 1. Πρὸς καὶ Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ζ', δ', 12)

τελειωμέναις ἀντί τοῦ ΤΕτελειωμέναις, ἐγκεντρισμένας ἀντί ἐγκΕκεντρισμένας καὶ προσαναπληρώκει ἀντί τοῦ προσαναΠΕπληρώκει (Ἀθήν. ΙΔ', 65. 68 καὶ 69).

κατέκλειστο ἀντί τοῦ κατεΚΕκλειστο (Ξενοφ. Ἐφέσ. Β', θ', 1. Ἐν Β', ιδ', 1 ὁ μὲν Ἐμστερρούσιος ἔγραψεν «ἀπεπλάγητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπ' εὐθὺ ὁδοῦ», ὅπερ καὶ ὁ Ἰρσχίγιος παρέλαβεν, ὁ δὲ Ἐρχήρος ἀπεπεπλάγητο).

κατέτηκτο ἀντί τοῦ κατεΤΕτηκτο (Παυσαν. Δ', γ', 5). Δεινῶς ὁ περιώνυμος Ἐμστερρούσιος σφάλλεται νομίζων ὅτι ὀρθῶς ἔχουσι τὸ κατέκλειστο καὶ τὸ κατέτηκτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα κατ' Ἀττικὴν ἢ Ἰωνικὴν, ὡς λέγει, προενηνεγμένα συνήθειαν³. Περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι τῷ Ἐφεσίῳ Α', β', 7 «καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι

1 Ἴδε Ναβήρον Μνημ. σ. 1857, σελ. 350 καὶ 1873, σελ. 164.

2 Ἴδε Δινδόρφιον Διοδ. Τόμ. Α', σελ. XIII Τεῦβν.

3 Miscellan. Observat. Τόμ. Δ', β', σελ. 289 κέξ. Ἴδε καὶ Πηρλεκάμπιον Ξενοφ. Ἐφέσ. σελ. 227 καὶ σελ. 253.

λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην» γράφει ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς *Ἡλιοδ.* Τόμ. Β', σελ. 6. «τὸ Περιποιημένην ἐνδέχεται μὲν καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι ἀντὶ τοῦ Περιπεποιημένην, ἢ Περιποιουμένην, εἰκὸς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας παραχθέντα τὸν Ξενοφῶντα ἀναυξήτως ἐξενέγκαι τὸν παρακείμενον, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐροῦμεν· ἀρχαιότερον γὰρ Ἡλιοδώρου γεγονέναι τὸν τὰ Ἐφρειακὰ γράψαντα, οὐδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν, οὐδ' ἦν πείσῃ· ἔστω γὰρ καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ ἀναύξητον τοῦ παρακειμένου· ἀλλ' ἡ λέξις αὐτῆ τοῦ Περιποιεῖσθαι, ἢ τοσαῦτα τοῖς Κριτικοῖς παρασχούσα πράγματα, ἀντικρυς ἐξελέγχει τὴν κοινὴν συνήθειαν, καθ' ἣν φαμέν καὶ μέσως καὶ παθητικῶς Ὁ δεῖνα μὲ περιποιεῖται, τουτέστι περιέπει, ἢ φιλοφρονεῖταί με, καὶ Περιποιούμαι ἀπὸ τὸν δεῖνα» (Πρβ. καὶ σελ. 126). Τὰ τοῦ Κοραῆ ἀσπάζεται καὶ ὁ Πηρλεκάμπιος *Ξενοφ. Ἐφρ.* σελ. 99. Καὶ ὁ μακαρίτης Μαυροφρύδης *Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. Γλ.* σελ. 77 παρατίθεται τὸν προκείμενον τύπον ὡς παράδειγμα τῆς παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις χρήσεως τοῦ ἀνευ ἀναδιπλασιασμοῦ παρακειμένου. Ἡμεῖς οὐδαμῶς πειθόμεθα ὅτι ἐγγράφη περιποιημένην ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος τοῦ Ἐφρειακοῦ. Τῶν δὲ γενομένων εἰκασιῶν, περιποθουμένην, περιεπομένην, περιπεποιημένην, παραπεποιημένην, παρωμοιωμένην, οὐδεμιᾶ ἀρεσκόμεθα. Νομίζομεν δ' ὅτι εἶπεν ὁ Ξενοφῶν «ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιττῶς τετιμημένην». Φαίνεται δ' ὅτι μεταγράφων τις τὸ περιττῶς τετιμημένην ἀπεπλανήθη ἀπὸ τοῦ πρώτου Τ εἰς τὸ τελευταῖον· ἀπολομένων δ' οὕτω τῶν μεταξύ γραμμῶν καὶ τοῦ πρώτου Μ ἐξιτήλου ὅπωςδήποτε καταστάντος, περιλείφθη τὸ ΠΕΡΙΤΙ:ΗΜΕΝΗΝ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ΠΕΡΙΠ::ΗΜΕΝΗΝ ἐκλήφθεν (ΤΙ=Π) ἀνεγνώσθη ἀπλούστατα καὶ εὐκολώτατα ΠΕΡΙΠΟΙΗΜΕΝΗΝ.

λεπτοκοπημένον ἀντὶ τοῦ *λεπτοκοπημένον* (Διοσκορ. Τόμ. Α', σελ. 22. Ἐν σελ. 744 γράφεται ὀρθῶς *λελεπτοκοπημένην*. Πρβ. καὶ σελ. 811: *κακοτεχνημένος-Κεκακοτεχνημένος*). Ἐν σελ. 652 ἐκδοῦς ὁ Σπρέγγελος «ἐπικλίσθαι δὲ αὐτὰς δεῖ εἰς ἀγγεῖον» γράφει «Sic legendum esse e Serap., iam Saracenus docuit; ἐγκλείσθαι vulgo». Τὸ ἐπικλίσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπικεκλίσθαι εἶνε βάρ-

βαρον. Ἰκανόν δέ, νομίζομεν, θά ὑπῆρχεν, ἂν τὸ ἐγκεκλιθεῖν ἐ-
τρέπετο εἰς ἐγκεκλισθαι. Τὸ ἐν Τόμ. Β', σελ. 255 ἐμπνευματω-
μένους μετατυπώτεον εἰς ἐμπνευματοῦμένους. Διορθώτεον δέ
καὶ τὸ ἐν Τόμ. Α', σελ. 46 προῦποστρωμένων κατὰ τὸ ἐν σελ.
79 ὑπεστρωμένας.

πεπάρθαι ἀντὶ τοῦ ΠΕπεπάρθαι (Ψευδαριστοτ. Προβλ. Κ', 20,
Τόμ. Δ', σελ. 210 Διδ.). Ἴσως δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «πέπαυ-
ται: πεπράυται» μεταγραπτέον «πεπέπαυται: πεπράυνται»¹.

περασμένην ἀντὶ τοῦ ΠΕπερασμένην καὶ κέντρωται ἀντὶ τοῦ
ΚΕκέντρωται (Ἡρων Ἀλεξ. σελ. 245, 17 καὶ σελ. 264, 19
Οὐλσχ.).

συμμετρημένη ἀντὶ τοῦ συμΜΕμετρημένη, προτινάχθω (προ-
τεινάχθω) ἀντὶ τοῦ προΤΕτινάχθω, ἐκγιγαρισμένη ἀντὶ τοῦ
ἐκΓΕγιγαρισμένη καὶ ὑπερεπονήκει ἀντὶ τοῦ ὑπερεΠΕπονήκει
(Ὀρειβάσ. Τόμ. Α', σελ. 411. Τόμ. Β', σελ. 146. σελ. 341 καὶ
597. σελ. 726).

μεγεθυσμένως ἀντὶ τοῦ ΜΕμεγεθυσμένως καὶ πληθυσμένων
ἀντὶ τοῦ ΠΕπληθυσμένων (Πρόκλ. Διάδ. εἰς Εὐκλ. σελ. 54 καὶ
σελ. 154 Τεϋδν. Κκαῶς ἐν σελ. 266 γράφεται ἐννοήσθω ἀντὶ
τοῦ ἐννοείσθω).

Ἐν τοῖς τοῦ Φίλωνος ἀνγκινώσκειται Τόμ. Α', σελ. 266 «πάν-
των τῶν μερῶν καθαρμένων» ἀντὶ τοῦ ΚΕκαθαρμένων καὶ Τόμ.
Β', σελ. 28 «ἢ τῶν θεάτρων κατασκευὴ μερίζεται» ἀντὶ τοῦ
ΜΕμερίζεται καὶ Τόμ. Ε', σελ. 4 «πρὸς τὴν ὄψιν ἐνδιδούς εὔ
καὶ ποικίλως ἐπὶ ἀπάτη τεχνιτευμένη (Γρ. -νην)» ἀντὶ τοῦ
ΤΕτεχνιτευμένην. Καὶ ἐν Τόμ. Γ', σελ. 226 ἀντὶ τοῦ ἐπισκέ-
φθαι γραπτέον ἐπεσκέφθαι.

Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Δείτζου ἐκδοθεῖσι Σχολίοις εἰς τὸν Ἱπποκράτη
καὶ τὸν Γαληνὸν ἀπαντᾷ Τόμ. Α', σελ. 185 «καὶ οἶον ἀποτεφρω-
μένα» ἀντὶ τοῦ ἀποΤΕτεφρωμένα. Ἐν σελ. 288 «ἀλλὰ πάντα
μὲν μειώμενα(!) ἔχων τῆ τοῦ φλέγματος ἐπιμιξία» ἀναγνω-

1 Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 913 καὶ Κόβητον Νον. Lect.
σελ. 582.

στέον μειωμένα ἀντὶ τοῦ μὲν μειώμενα. Παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Ἀφροδισιεῖ Προβλ. Α', 94 φέρεται «διὰ τὸ τοῖς φιλοσόφοις ἀποδειχθαι» ἀντὶ τοῦ ἀποΔΕδειχθαι¹.

. Καὶ παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΒ', σελ. 585 γράφεται ἐκγυαρτισμένης, ἀλλ' ἐν σελ. 992 καὶ 996 ἀναγινώσκειται τὸ ὀρθὸν ἐκΓΕγαρτισμένη (Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΓ', σελ. 23. σελ. 34. σελ. 317. Τόμ. ΙΔ', σελ. 150, κλπ.). Ἐν τόμ. Β', σελ. 310 ὑπάρχει «καταντικρὺ τῆ πρώτῃ λεγμένη» ἀντὶ τοῦ ΔΕλεγμένη (Πρβ. σελ. 311: τῆ λελεγμένη πρόσθεν) καὶ σελ. 570 «κύρτωται καὶ λεῖόν ἐστι» ἀντὶ τοῦ ΚΕκύρτωται (ἢ κυρτοῦται) καὶ σελ. 866 «καίτοι γε πληρωμένων τῶν πόρων», ἀνθ' οὗ ὀρθῶς σελ. 865 «καίτοι γ' ἐνίοτε ΠΕπληρωμένων τῶν πόρων», ἐν δὲ Τόμ. ΙΓ', σελ. 287 φέρεται «εἰς τὰ μέρη προπονημένα» ἀντὶ τοῦ προΠΕπονημένα, ἐν δὲ Τόμ. ΙΗ', α', σελ. 72 κεῖται «ἀλλ' ἐπιπλεγμένον πάθος» ἀντὶ τοῦ ἐπιΠΕπλεγμένον. Καὶ τὸ ἐν Τόμ. ΙΘ', σελ.

1 Ἐν Τόμ. Α', σελ. 32 ὑπὸ τοῦ Ἰδελήρου ἐκδόσεως τῶν Μικρ. Ἑλλ. Φυσικῶν καὶ Ἱατρῶν. Ἐγένετο δ' ἡ ἐκδοσις αὕτη ὀλιγώρως καὶ ἀνεπιστάτως καὶ βρῖθει παντοίων σφαλμάτων, ὧν καταλέγομεν, γεύματος χάριν καὶ πρὸς πίστιν τοῦ ἡμετέρου λόγου, τὰ ἐν σελ. 31-2 κεῖμενα.

σελ. 31, 5 «καὶ χρώνυσι (Γρ.: χρώνυσι) τὸ σκύδαλον, οὔτε τῆ δριμύτητι ἐρεθίζει τὴν ἀποκριτικὴν δύναμιν τῶν ἐντέρων κτέ.». Γρ. ὅτε.

σελ. 31, 21 «τότε γὰρ θερμός ἐστιν, καὶ ὡσπερ βραβευτής· καὶ κριτῆς ἀντιγωνιστῶν δύο». Γρ. «τότε γὰρ θεωρός ἐστιν καὶ ὡσπερ βραβευτής καὶ κριτῆς ἀντιγωνιστῶν δύο».

σελ. 31, 25 «ὡς ἐπὶ τῶν ῥυπαρῶν καὶ κοιλίας ἐλκῶν». Γρ. τῆς.

σελ. 31, 30 «καθαρὸν ὑπὸ τῶν τροφῶν». Γρ. ἀπό.

σελ. 31, 36 «αὕτη δὲ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νόσου ὑπεκκαίσα μετέβαλεν ἐπὶ τὸ μέλος». Γρ. μέλαν.

σελ. 32, 2 «διότι δὲ τὸ παχὺ τοῦ χυμοῦ καὶ δύσαλυτόν ἐστι τὸ τοιοῦτον χρῶμα». Γρ. διά.

σελ. 32, 8 «καὶ διὰ τοῦτο τὸ πλῆθος συρρεῖται χολῆς». Γρ. συρρεῖ τῆς.

σελ. 32, 11 «ἀνεῖσι βραχὺ χολῆς». Γρ. χολῆς.

σελ. 32, 19 «ῥεῦμα μόνον καὶ ὄγκον καρκινώδη χωρὶς ἀναδρώσεσι καὶ μελαγχολίαις ἡμερον». Γρ. ἀναδρώσεως καὶ μελαγχολίας.

σελ. 32, 21 «ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ δακτύλιον». Γρ. τόν.

σελ. 32, 36 «τοῦ οὖν ἀέρος ἐπὶ τὸ ἄνω διωκομένου, ἀθρόως διασθνεῖ τόπῳ ψόφον ἀναγκαίως συμβαίνειν». Γρ. «διωκομένου ἀθρόως διὰ στενοῦ τόπου ψόφον ἀναγκαῖον συμβαίνειν».

228 «τοῦτον δὲ Μενέδημος ὁ Ἐρετριεὺς διέδεκτο» ὀφείλει πάντως νὰ μεταβληθῆ εἰς διεδέδεκτο. Ἐν τῷ τοῦ Ψευδιπποκράτους σελ. 1213, σ' Φοησ. «ἄνευ τοῦ ζυγκεκαλύφθαι τε καὶ κωματίσθαι» ἴσως ὁ σύνδεσμος κατέπιε τὸν ἀναδιπλασιασμόν¹. Ἐν σελ. 1213, α' «εἶτα πάλιν ἡσυχίαν τε εἶχεν, καὶ κωματισμένη, ὑπνοῦσα διετέλει» ἐξέδωκεν ὁ Λιτραῖος ἐξ ἑνὸς κώδικος «ἡσυχίαν τε εἶχε κεκωματισμένη καὶ ὑπνώσσοισα διετέλει». Ὁ Ἐρμερίσιος (Τόμ. Α', σελ. 652) εἰκάζει «καὶ κεκωματισμένη ὑπνώσσοισα διετέλει». Ὅτι δὲ μεταβάλλεται ἐνίοτε ὁ ἀναδιπλασιασμός ΚΕ εἰς τὸν σύνδεσμον ΚΑΙ φανερόν καὶ ἐξ ἄλλων παραδειγμάτων γίνεται καὶ ἐκ τοῦ παρὰ Σωρανῶ σελ. 228 Ἐρμ. «ἐπὶ πολὺ καὶ κάκουμένην» ἀντὶ τοῦ κεκακωμένην. Ἐν τῷ ΟΖ' ψαλμῷ ἀναγινώσκειται «ὡς δυνατὸς κραιπαληκῶς ἐξ οἴνου» (65. Πρβ. Ἡσύχ. «κεκραιπαληκῶς: εὐφραινόμενος ἢ εὐφραμμένος»). Ὁ δὲ περινούστατος Χοιροβοσκὸς Ἐπιμερ. σελ. 162 Γαισφ. γράφει «καὶ κραιπαληκῶς: δύο μέρη λόγου, καὶ σύνδεσμος, κραιπαληκῶς μετοχή!» Συμβαίνει δὲ καὶ ἡ ἐναντία μεταβολή, καθ' ἣν ὁ σύνδεσμος ΚΑΙ μεταπίπτει εἰς τὸν ἀναδιπλασιασμόν ΚΕ, οἷον ΚΕχρησθαι ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ χρησθαι (Πολύβ. σελ. 983 Οὐλσχ.), κτλ.

Ἄξια παραθέσεως εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς παρ' Ἡσυχίου ἀπαντῶντα:

ἀπότμηται: ἀποκέκοπται.

ἐκταρβημένον: ἐπτοημένον.

ἐμπλησμένην: πεπλησμένην.

ἐπέτακτο: ἐν τάξει ἢ ὀπισθεν ἠκολούθει.

ἐπίτευκται: ἐν ἐπιτυχίᾳ ἐστί.

καινουργηκότα: νέα πράγματα ἐργασάμενον.

κατεδάρθηκεν: καθύπνωκεν.

κατεθήπει: ἐπτοεῖτο.

κατεθήπесαν: ἐθάρμαζον (Τόμ. Β', σελ. 198 Ἀλβ.).

(ἐνδεικτο: ἐσήμηνεν).

(ἐνέδεικτο: ἐνεσήμηνεν, ἐνετείλατο).

1 Πρβ. καὶ Σχολ. Ἴπποκρ. καὶ Γαλην. Τόμ. Β', σελ. 148 «τὸ κατεξηρασμένον καὶ κενωμένον σῶμα». Γραπτέον «καὶ κεκενωμένον».